

Dumnezeu poartă de grijă alor Săi – Autor necunoscut

a. Cum am ajuns de două ori să am o pereche de cizme

Un creștin vârstnic ne împărtășește câteva experiențe din viața sa, despre credințioșia lui Dumnezeu. El crede că acestea ar putea să slujească de încurajare unuia sau altuia.

În urmă cu câțiva ani, așa scrie el, lucram într-o fabrică. Nu era o ocupație plăcută. Eram mult expus la asprimile vremii și câștigul era mic. Când se apropia iarna, aveam câteva griji serioase. Copiii mei aveau nevoie de una și de alta și eu însumi aveam nevoie urgentă de o pereche de cizme. Singurul spre care puteam să mă îndrept în nevoia mea era credinciosul meu Dumnezeu și Tată, despre care am cântat mereu cu plăcere:

Pentru a Sa dragoste,
Nimic prea mare, nici prea mic nu e.
Aveam să aflu curând cât de adevărat este acest cuvânt.

Într-o zi, în drumul meu zilnic la slujbă, am găsit un portofel cu conținut – cu siguranță nu era un eveniment de fiecare zi. Deoarece mă cunoșteam bine cu șeful de post, i-am predat lui banii. El i-a numărat. Erau nouăzeci și șapte de mărci și șaptezeci de pfenigi. Cel care îi pierduse s-a anunțat deja în ziua următoare. Am primit zece mărci ca recompensă. Suma mi-a ajuns tocmai pentru cumpărarea cizmelor necesare. Atunci am putut să cânt cu inima recunoscătoare:

Tu, Doamne, Cel ce ne iubești,
Ești bun, plin de favoare,
Atât belșug ne dăruiești,
Din inima Ta mare.

Nu cu mult altfel mi-a mers în unul dintre cei patru ani grei de război. Pe atunci eram deja invalid și nu mai puteam să-mi fac datoria în fabrică. Mama mea zăcea bolnavă. Ea locuia la sora mea, la o depărtare de o oră de noi. Ca să mă fac puțin util, mă duceam de câteva ori pe săptămână la mama mea și făceam câteva munci mărunte pentru ea. Firește că la multa umblătură, cizmele mele au suferit și astfel am ajuns să am din nou nevoie urgentă de o pereche de cizme. Ca ajutor, sora mea mi-a dat cinci mărci. Mai mult nu avea. Chiar ea a spus: „Ce-i drept, aceștia nu vor ajunge decât pentru un pantof”. Cu toate acestea, eu am avut curajul să mă duc cu cele cinci mărci ale mele într-o prăvălie și să întreb de pantofi. Vânzătoarea, care mă cunoștea ca pe un om care nu fusese binecuvântat cu bunuri pământești, mi-a adus o pereche pe care mi-a întins-o cu cuvintele:

„Nu mai sunt moderni, dar sunt foarte buni.”

Am încălțat pantofii. Stăteau ca și când fuseseră lucrați pe măsură. Până aici totul era în ordine, dar acum venea întrebarea îngrijorătoare:

„Cât vor costa pantofii?”

Prețurile urcaseră pe atunci destul de mult și inima îmi bătea destul de neliniștită.

„Aceștia costă cinci mărci.”

Răspunsul m-a lovit așa, încât am fost impresionat de tot. Vânzătoarea a observat aceasta și m-a întrebat ce am.

„Păi”, am răspuns eu, „Domnul mi-a dat cinci mărci pentru pantofi. Dar că aceștia nu vor costa mai mult - -?”

„Da”, a răspuns ea prietenoasă, „pentru dumneavoastră îi las la prețul acesta:”

Nu aveam atunci din nou motiv să laud bunătatea și credințioșia Tatălui meu de sus? da,

Tu Te-ngrijești de toate,
Atât de chibzuit,
Chiar dacă-s ne-nsemnate;
De-aceea-s liniștit.

Dumnezeu poartă de grijă alor Săi

b. Cum am ajuns de două ori să am cărbuni ieftini

A fost o perioadă după războiul mondial, așa relatează omul nostru de încredere. Scumpetea, care se redusese numai temporar, se făcea din nou perceptibilă, de-a dreptul în mod neplăcut în prețurile mereu crescânde. Pe atunci aveam nevoie urgentă de cărbuni și dacă procurarea de cărbuni era chiar și în vremuri bune obiectul multor griji pentru mine, atunci cu atât mai mult în aceste vremuri rele. Un prieten credincios mi-a venit în ajutor, prin aceea că mi-a oferit cărbuni de o calitate slabă la un preț mai ieftin. Dar trebuiau aduși de departe. În ciuda transportului scump am acceptat recunoscător oferta. Dar când proprietarul carului a adus cărbunii și pentru fiecare chintal cerea șase mărci ca plată pentru transport – erau douăzeci de chintale, mi-a stat inima, căci de unde aveam să iau suma mare de o sută douăzeci de mărci. Dar aveam să aflu din nou că Dumnezeu și Tatăl meu are mijloace și căi să-i dea copilului său ce are nevoie.

În ziua următoare am primit vizita unui cunoscut, cu care eram legat prin dragostea comună pentru Domnul și Mântuitorul nostru. Și ce credeți? Mi-a dăruit o sută de mărci. Imediat i-am dus banii proprietarului carului.

„Auziți?”, a spus el, „nici dumneavoastră nu aveți prea mulți bani. Dați-mi cei o sută de mărci. Cu aceasta am rezolvat problema.”

Când i-am povestit aceasta cunoscutului meu, el a spus:

„Acum știu de ce a trebuit să-ți dau o sută de mărci. Băgasem numai cincizeci în buzunar, dar m-am întors din nou ca să mai iau cincizeci.”

În afară de aceasta, noi locuim la două ore depărtare unul de altul.

Când am mers mai târziu să plătesc cărbunii, prietenul meu, care îmi făcuse rost de ei, a clătinat din cap și a spus:

„Mi-ai făcut deja multe servicii; pentru acestea îți dăruiesc cărbunii.”

Cu ce inimă fericită am putut atunci să cânt:

O, unde e un Dumnezeu
Așa fidel ca Tine?
Cine-ngrijește tot mereu
Și-ajută-așa ca Tine?

Bântuia un ger persistent, așa că era greu să-ți faci o cameră caldă, dar cât de grea era încă procurarea de mulți cărbuni!

Într-o seară, înainte de a merge la culcare, am vrut să mai merg o dată afară, dar n-am reușit să deschid ușa. Crezând că afară trebuia să stea cineva care dorea să facă o glumă cu noi, l-am îndemnat bine pe necunoscut să dea drumul ușii. Dar toată îndemnarea n-a ajutat. Dar nici n-am auzit vreun zgomot. În cele din urmă m-am împins tare în ușă. Atunci, ceva a dădănit pe pământ și ușa a cedat. Ce era pe pământ? Un sac mare, umplut cu cărbuni. Un bilet era prins de el, cu o scurtă rimă din care reieșea că nouă ne erau destinați cărbunii.

Și aceasta nu s-a întâmplat numai o dată, și nici de două ori. Abia câteva săptămâni mai târziu am aflat cine erau binefăcătorii. Câteva femei credincioase, care locuiau la o oră depărtare de noi, și-au făcut bucuria să ne transporte cărbunii pe o săniuță în fața casei.

Cât de binecuvântat este totuși să ai încredere în Dumnezeu și ce privilegiu să poți să spui împreună cu poetul:

Ca un fiu ridic privirea,
Spre-al meu Tată, Dumnezeu,
Tu-mi ascultă, știu, stăruirea,
Și-n nevoi m-ajută mereu,
Părintește, când mi-e greu,
Și-mi abați nenorocirea.
Dragoste, cum mă iubești!
Vreau să știu mai mult cum ești!

Titlul original: „Gott sorgt für die Seinen”
din *Samenkörner* (Neue Folge 26) 1932